

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

KARAKÓ kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(39311/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. április 28.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Karakó kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Françoise Tulkens, *Elnök*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
Sajó András,
İşıl Karakaş, *bírák*
és Sally Dollé, *Hivatalvezető*
2009. március 17-i és április 7-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az utóbb említett időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (39311/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Karakó László („a kérelmező”) 2005. október 26-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Kovátsits L., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Hóltzl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmező különösen azt állította, hogy a magyar hatóságok megsértették az Egyezmény 8. Cikke alapján számára biztosított jogokat azzal, hogy nem adtak helyt a politikai ellenfele ellen általa felhozott, rágalmozás miatti magánvádnak.

4. 2008. május 5-én a Második Kamara Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. Cikk 3. bek.).

5. A kérelmező és a Kormány is észrevételeket terjesztett elő az ügyben (59. szabály 1. bekezdés).

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1955-ben született és Gávavencsellőn él.

7. A kérelmező a Fidesz – Magyar Polgári Párt („a Fidesz”) parlamenti képviselője. A 2002. évi parlamenti választások idején a kérelmező egy Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei választókerület jelöltje volt. 2002. április 19-én – a második választási forduló előtt – olyan röplapot terjesztettek a kérelmező választókerületében, amely H.L., a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Közgyűlés Elnökének aláírásával volt ellátva. A röplap az alábbi szöveget tartalmazta:

„...dr. Karakó László a megyei közgyűlés Fidesz frakciójának tagjaként ... rendszeresen szavazott a megye érdekei ellen. Sőt, az M3-as autópálya nyomvonaláról folytatott vitában nem támogatta a megyének kedvező változatot, amellyel a megyén kívül talán saját választókerületének ártott a legtöbbet.”

8. 2002. május 15-én a kérelmező rágalmozás miatt feljelentést tett H.L. ellen a Nyíregyházi Városi Bíróságon. A Városi Bíróság 2004 márciusában áttette az ügyet a Nyíregyházi Városi Ügyészséghez, miután megállapította, hogy a kifogásolt cselekmény ügyészségi hatáskörbe tartozik.

9. Az Ügyészség 2004 áprilisában a büntetőeljárás folytatását rendelte el. 2004. május 3-án az Ügyészség megszüntette a nyomozást, megállapítva, hogy nem került sor közvádas bűncselekmény elkövetésére. A kérelmező azt nyilatkozta, hogy a határozatot csak 2004. december 1-jén kézbesítették számára. A határozat ellen panaszt nyújtott be, amit a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Ügyészségi Hivatal 2004. december 22-én elutasított. Az Ügyészségi Hivatal megállapította, hogy a kifogásolt cselekményt választási kampány idején követték el, s jelöltként a kérelmezőt nem lehetett hivatalos személynek tekinteni. Ezért a cselekmény nem volt közvádra üldözendő. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Legfőbb Ügyészség Hivatalához. A Legfőbb Ügyészség 2005. február 28-án elutasította a kérelmet.

10. 2005. január 29-én a kérelmező magánvádlóként eljárva vádindítványt nyújtott be H.L. ellen a Nyíregyházi Városi Bírósághoz, azzal vádolva H.L.-t, hogy rágalmozást követett el ellene, mint hivatalos eljárásban eljáró hivatalos személy ellen.

11. 2005. május 2-án a Városi Bíróság elutasította a kérelmező magánvádindítványát. A Városi Bíróság úgy találta, hogy a kifogásolt nyilatkozat értékítélet volt, amely politikusok esetében – akiknek nagyobb türelmet kell tanúsítaniuk – tágabb teret enged az elfogadható bírálat számára. A határozat ellen nem nyújtottak be fellebbezést.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 8. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

12. A kérelmező panaszolta, hogy a hatóságok nem védték meg az Egyezmény 8. Cikke alapján számára biztosított jogokat, mivel nem vitték végig a jóhírnevét állítólagosan csorbító politikai ellenfele ellen indított büntető rágalmozási eljárást. A 8. Cikk releváns része kimondja:

“1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét ... tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban ... zavargás vagy bűncselekmény megelőzése ... avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

13. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmezőnek polgári kártérítési pert kellett volna indítania H.L. ellen, amely a Kormány véleménye szerint az adott körülmények között hatékony jogorvoslatnak minősült, amit a kérelmezőnek ki kellett volna merítenie. A kérelmező vitatta a nézetet.

14. A Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmező rágalmozás miatt feljelentést tett H.L. ellen. Amikor az ügyészség az eljárás megszüntetéséről határozott, akkor a kérelmező magánvádindítványt terjesztett elő. Ebben az összefüggésben a Bíróság emlékeztet arra, hogy ha több jogorvoslat áll rendelkezésre, akkor a kérelmezőnek nem szükséges egynél több jogorvoslatot kimerítenie (*Granger v. the United Kingdom* (no. decision of 9 May 1988), s rendszerint a kérelmező választására van bízva, hogy melyik jogorvoslatot kívánja igénybe venni (ld., *mutatis mutandis*, *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, decision of 8 February 2000; *Airey v. Ireland*, 9 October 1979, § 23, Series A no. 32). Következésképpen a Bíróság úgy véli: a jelen kérelmezőtől nem volt elvárható, hogy polgári per formájában egy újabb jogi utat is igénybe vegyen (ld. *mutatis mutandis* *Barta v. Hungary*, no. 26137/04, § 47, 10 April 2007). A Bíróság ilyen módon meggyőződött arról, hogy a kérelmező kimerítette a hazai jogorvoslatokat. Ebből következően a Kormány kifogását el kell utasítani, s a panaszt elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A felek érvei

15. A Kormány előterjesztette: elsődlegesen a nemzeti hatóságokra tartozik annak eldöntése, hogy a kifogásolt magatartás bűncselekménynek minősül-e. A Kormány a Bíróság esetjogában világosan lefektetett azon elvre hivatkozott, amely szerint valamely állítás tényállításnak vagy értékítéletnek minősítése olyan kérdés, amely elsődlegesen a hazai hatóságok, különösen a hazai bíróságok mérlegelési szabadságába tartozik.

16. A kérelmező azt állította, hogy feljelentését sem az ügyészi hatóságok, sem a Városi Bíróság nem vizsgálta meg alaposan. Emiatt

jóhírnévhez fűződő jogát – amelyet a magyar hatóságok az Egyezmény 8. Cikke alapján kötelesek voltak megvédeni – megsértették. A kérelmező hangsúlyozta, hogy a panaszolt nyilatkozat inkább hivatalos személyként, nem pedig politikusként vette őt célba, de ezt a megfontolást a hazai hatóságok figyelmen kívül hagyták. Véleménye szerint a hazai bíróság döntése az Egyezmény 10. Cikkének 2. bekezdésével is ellentétes, amelynek releváns része kimondja:

„1. Mindenkinnek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához ...

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban ... mások jó hírneve vagy jogai védelme ... céljából.”

2. A Bíróság értékelése

17. A Bíróság meggyőződött arról, hogy az Egyezmény 8. és 10. Cikkének a kérelmező által a jóhírnév védelmével összefüggésben állított ütközése csak látszólagos. eltérő vélemény vallása olyan helyzetet eredményezne, amelyben – ha mind a jóhírnév, mind pedig a véleménynyilvánítás szabadsága kockán forog – a Bíróság vizsgálatának kimenetelét az határozná meg, hogy a kérelmező a versengőként felfogott rendelkezések közül melyiket hívta fel.

18. A jelen ügyben a kérelmező előterjesztette: a magyar hatóságok azzal, hogy megtagadták a választók szemében a kérelmező jóhírnevét állítólagosan leromboló ellenfél elleni vádemelést, elmulasztották megvédeni a kérelmező 8. Cikk szerinti magánélethez fűződő jogát. A Bíróság szerint ez az igény feltételezi, hogy a jóhírnévhez való jog az Egyezmény 8. Cikke alapján védett önálló jog, amelynek védelme az Állam pozitív kötelezettsége.

19. A Bíróság annak hangsúlyozásával kezdi, hogy az Állam általánosan vett magánélet védelmével kapcsolatos pozitív kötelezettségeit körültekintően kell megközelíteni, s hogy a magánélet tiszteletben tartását biztosító lehetséges módszerek sokféleségét el kell ismerni. Ezen a területen az Állam kötelezettségének természete a magánélet érintett aspektusától függ, s az e kötelezettségnek való megfelelés biztosítását célzó intézkedések kiválasztása a Szerződő Államok mérlegelési szabadságába tartozik. A Bíróság – minimális követelményként – úgy véli, hogy hatékony jogrendszernek kell fennállnia és működnie a „magánélet” fogalma alá eső jogok védelmére, s a Bíróság megbizonyosodott arról, hogy a jelen ügyben ilyen rendszer a kérelmező rendelkezésére állt.

20. A Bíróság rámutat, hogy azokban az ügyekben, amelyekben a 8. Cikk alapján védett jogok megsértését állítják, és az azon jogokba történt állítólagos beavatkozás valamely közlésből fakad, az Állam által biztosított

védelmet úgy kell érteni, hogy az figyelembe veszi az Államnak az Egyezmény 10. Cikke alapján fennálló kötelezettségeit is. Ez utóbbi rendelkezés az, amelyet az Egyezmény létrehozói kifejezetten azzal a céllal alkottak meg, hogy iránymutatásként szolgáljon a szólásszabadság tekintetében, amely a jelen kérelemnek is központi kérdése.

21. A probléma vizsgálatához a Bíróság megismétli, hogy a „magánélet” magában foglalja a személyes identitást (*Von Hannover v. Germany*, no. 59320/00, § 50, ECHR 2004–VI). A Bíróság továbbá észrevételezi, hogy az Egyezmény – a képmással kapcsolatos *Von Hannover* ítélet értelmezése szerint – a személyes integritás védelmére is kiterjeszti a magánélet védelmét. Ez a megközelítés a 8. Cikk tág értelmezéséből fakad, amely magában foglalja a személyes integritás, és a személyiség szabad fejlődésének fogalmát is.

22. Azt a kérdést illetően, hogy a „magánélet” fogalmát oly mértékben ki kell-e terjeszteni, hogy az magába foglalja a jóhírnevet is, a Bíróság megjegyzi, hogy a személyes integritásra történő hivatkozások a *Von Hannover* ítéletben – számos Tagállam magánjogához és alkotmányjogához hasonlóan – egyértelműen különbséget tesznek a személyes integritás és a jóhírnév között, a kettő védelmére eltérő jogi utat biztosítva. Számos Tagállam jogában a jóhírnevet – mint elsődlegesen anyagi érdekekkel és társadalmi státusszal kapcsolatos kérdést – hagyományosan a rágalmazási jog védi.

23. A Bíróság úgy véli: míg a 8. Cikk hatálya alá eső személyes integritáshoz fűződő jogok nem az egyén külső megítélésével kapcsolatosak, a jóhírnévvel kapcsolatos ügyekben az ilyen megítélés döntő fontosságú: az ember – esetleg jogosan – elveszítheti a társadalom megbecsülését, de saját integritását nem, mert az elidegeníthetetlen marad. A Bíróság esetjoga csak szórványosan tekintette önálló jognak a jóhírnevet (ld. *Petrina v. Romania*, no. 78060/01, 14 October 2008, és *Armonienė v. Lithuania*, no. 36919/02, 25 November 2008), főként olyan esetekben, amikor a tényállítások olyan súlyosan sértőek voltak, hogy közzétételük elkerülhetetlen közvetlen hatást gyakorolt a kérelmező magánéletére. A jelen ügyben azonban a kérelmező nem bizonyította, hogy a szóban forgó közzététel – amely állítólagosan jóhírnevét érintette – olyan súlyos beavatkozást jelentett magánéletébe, ami aláásta személyes integritását. A Bíróság ezért arra a következtetésre jut, hogy a kérelmező számára állítólagosan hátrányos közléssel összefüggésben egyedül a kérelmező jóhírneve forgott kockán.

24. A Bíróság megismétli: a 10. Cikk 2. bekezdése elismeri, hogy a szólásszabadság a jóhírnév védelme érdekében korlátozható (ld. fenti 16. bekezdés). Másképpen fogalmazva, maga az Egyezmény mondja ki, hogy a véleménynyilvánítás korlátait a szólásszabadságot biztosító 10. Cikk keretén belül kell meghatározni.

25. A Bíróság ilyen módon meggyőződött arról, hogy a 10. Cikk inherens logikája – azaz a 10. Cikk 2. bekezdésében foglalt különös szabály – kizárja a 8. Cikkkel való ütközés lehetőségét. A Bíróság véleménye szerint a „mások jogai” kifejezés ez utóbbi rendelkezésben magában foglalja a személyes integritáshoz való jogot, és alapul szolgál a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozására abban az esetben, ha a magánélet védelmét célzó beavatkozás arányos.

26. Ebből következően annak ellenére, hogy a kérelmező az Egyezmény 8. Cikkének megsértését állította, a Bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy a magyar hatóságok megfelelően alkalmazták-e a 10. Cikkben foglalt elveket.

27. A Bíróság észrevételezi, hogy a kifogásolt nyilatkozatot a nemzeti hatóságok értékítéletnek, s ilyenként a magyar jog alapján védett megnyilatkozásnak találták. E következtetés levonásakor a magyar hatóságok figyelembe vették, hogy a kérelmező a közéletben aktív politikus volt, hogy a nyilatkozat megtételére választási kampány során került sor, amelyben jelöltként a kérelmező is részt vett, s hogy a nyilatkozat a kérelmező közéleti tevékenységével kapcsolatban fogalmazott meg negatív véleményt. Ezen indokok alapján a hatóságok úgy találták, hogy a megnyilatkozás alkotmányos védelemben részesült. A Bíróság meggyőződött arról, hogy a határozat az Egyezményben foglalt követelményekkel összhangban áll (a releváns esetjog összefoglalását ld. *Feldek v. Slovakia*, no. 29032/95, §§ 72-74, ECHR 2001–VIII; *Scharsach and News Verlagsgesellschaft v. Austria*, no. 39394/98, § 30, ECHR 2003–XI).

28. A fenti megfontolások annak megállapítását teszik lehetővé a Bíróság számára, hogy a kérelmező állítása – miszerint politikusi jóhírnevét megsértették – az Egyezmény 8. Cikke alapján a kérelmező számára biztosított személyes integritás tiszteletben tartásához fűződő jog védelme tekintetében nem fenntartható igény. A jelen ügy körülményei között a véleménynyilvánítás szabadságának a kérelmező jóhírneve érdekében történő korlátozása aránytalan lett volna az Egyezmény 10. Cikke alapján.

29. Következésképpen a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy az Egyezmény 8. Cikkét nem sértették meg.

II. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

30. A kérelmező az Egyezmény 6. Cikke alapján azon eljárás tisztességtelen voltát és túlzott hosszát is panaszolta, amelynek során vádemelést követelt ellenfele ellen. A Bíróság megismétli, hogy a 6. Cikk nem biztosít jogot harmadik személyek bűncselekmény miatti elítéltetéséhez, és nem alkalmazható ilyen célból indított eljárásokra. Ezért ez a panasz a 35. Cikk 3. bekezdése alapján *ratione materiae* összeegyeztethetetlen az Egyezmény rendelkezéseivel, s azt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

31. A kérelmező az Egyezmény 10. Cikke alapján az eljárás kimenetelét is panaszolta. A Bíróság ezzel kapcsolatban észrevételezi, hogy a kifogásolt nyilatkozatot nem a kérelmező, hanem politikai ellenfele tette. Ebből következően – mivel a kérelmező saját véleménynyilvánítási szabadsága nem forgott kockán – az ügy tényei a kérelmező vonatkozásában nem vetnek fel 10. Cikk alá tartozó kérdést. Ezért ez a panasz nyilvánvalóan alaptalan a 35. Cikk 3. bekezdése alapján, s azt az Egyezmény 35. Cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

32. Végül a kérelmező az Egyezmény 13. Cikke alapján panaszolta, hogy a magyar hatóságok előtti eljárások nem biztosítottak számára hatékony jogorvoslatot a 8. Cikk alapján biztosított jogok állítólagos megsértésére. A Bíróság azonban megjegyzi, hogy a kérelmező panaszait a bűnüldöző hatóságok és a bíróság teljes körűen kivizsgálták. Következésképpen a kérelmező számára megfelelő hazai jogorvoslatok álltak rendelkezésre, s a kérelmező 13. Cikk alapján előterjesztett panaszát nyilvánvaló megalapozatlanság miatt az Egyezmény 35. Cikkének 3. és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az Egyezmény 8. Cikke alapján tett panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 8. Cikkét nem sértették meg;

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. április 28-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök

Az Egyezmény 45. Cikke 2. bekezdésének és a Bírósági szabályzat 74. szabálya 2. bekezdésének megfelelően az ítélethez Jočienė bírő részben egyetértő véleménye került csatolásra.

F.T.
S.D

JOČIENĚ BÍRÓ RÉSZBEN EGYETÉRTŐ VÉLEMÉNYE

1. Egyetértek a többség azon megállapításával, hogy az Egyezmény 8. Cikkét nem sértették meg az ügyben, s ezen álláspont mellett szavaztam. Abban is egyetértek a többséggel, hogy a jóhírnév aspektusra az Egyezmény 10. Cikkének 2. bekezdése hivatkozik, s hogy a véleménynyilvánításhoz fűződő jogot és a magánszféra – beleértve a jóhírnevet is – védelméhez fűződő jogot gondosan kell egyensúlyba állítani. Úgy vélem azonban, hogy a jóhírnév védelmét a személy privátszférájától (személyes integritásától) elválaszthatatlan aspektusként az Egyezmény 8. Cikke alá kellene összpontosítani, és e Cikk alapján kellene védelemben részesíteni. A 10. Cikk 2. bekezdését csak olyan esetekben kellene alkalmazni, amikor a véleménynyilvánítás szabadságába történt beavatkozás szükségességének és arányosságának megállapításához el kell végezni az egyensúlyi tesztet.

2. Az elemzésben alkalmazott érveket illetően megjegyzem: a *Von Hannover v. Germany* (no. 59320/00, § 50, ECHR 2004-VI) ügyre hivatkozva a többség észrevételezte, hogy az Egyezmény – a képmással kapcsolatos *Von Hannover* ítélet értelmezése szerint – a magánélet védelmét kiterjeszti a személyes integritás védelmére is. Azon ítélet 50. bekezdésében azonban a Bíróság azt állapította meg, hogy a magánélet fogalma „a személyes identitással kapcsolatos aspektusokra, így a személy nevére (ld. *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24) és képmására (ld. *Schüssel v. Austria* (dec.), no. 42409/98, 21 February 2002) is kiterjed”. Ez véleményem szerint azt jelenti, hogy a Bíróság a képmást a személy személyes identitásához (nem pedig személyes integritásához) kapcsolódó magánéletének részeként értelmezte. Továbbá, az ítélet 50. bekezdésében a Bíróság azt is megállapította, hogy „a magánélet ... a személy testi és pszichológiai integritását is magában foglalja [...]”.

3. Az Egyezmény 8. Cikkének alkalmazhatóságával kapcsolatban a *Pfeifer v. Austria* (no. 12556/03, §§ 33-34) ügyben a Bíróság megismételte, hogy „a magánélet” kiterjed az egyén *személyes identitására, így a személy nevére és képmására*, továbbá magában foglalja a személy testi és pszichológiai integritását. A *Pfeifer* ítélet 34. bekezdésében a Bíróság úgy találta, hogy valamely személy fényképének közzététele még abban az esetben is a magánélet hatálya alá esik, ha az érintett személy közszereplő (ld. *Schüssel v. Austria* (dec.), no. 42409/98, 21 February 2002, és fent hivatkozott *Von Hannover*, § 53). Ezért véleményem szerint – s e kérdéssel kapcsolatban ez az álláspontom – az egyén képmásának illetve fényképének e védelme a magánélet tiszteletben tartásának garanciáját a személyes

identitás védelmére kiterjesztette, a személyes integritás védelmére azonban nem terjesztette ki.

4. A jelen ítélet 22. és 23. bekezdését, és főként azon kérdést illetően (ld. fenti 22. bekezdés), hogy a „magánélet” fogalmát ki kell-e terjeszteni oly módon, hogy az a jóhírnevet is magában foglalja, én úgy vélem, hogy a kérdésfelvetés szükségtelen, mivel a Bíróság e kérdéssel kapcsolatos ítélkezési gyakorlata egyértelmű. Az említett *Pfeifer v. Austria* ügyben a Bíróság megállapította: „Az Egyezmény szerveinek esetjogában már elfogadottá vált, hogy a személy jóhírnév védelméhez fűződő jogát a 8. Cikk – a magánélet tiszteletben tartásához fűződő jog részeként – magában foglalja.”

Egy másik, 10. Cikk alapján előterjesztett panasszal kapcsolatos ügyben (*Chauvy and Others v. France*, no. 64915/01, § 70, ECHR 2004-VI) a Bíróság megállapította, hogy a személy jóhírnevét – amelyet egy könyv publikálása érintett – a 8. Cikk a magánélet tiszteletben tartásához való jog részeként védi, s azt a véleménynyilvánítás szabadságához való joggal kell egyensúlyba hozni. Ez a megközelítés folytatódott az *Abeberry v. France* ((dec.), no. 58729/00, 21 September 2004) és a *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue v. Belgium* (no. 64772/01, § 67, 9 November 2006) ügyekben is. Egyetértek azzal, hogy a személy jóhírnevének és becsületének védelméhez fűződő jog a *Gunnarsson v. Iceland* ((dec.), no. 4591/04, 20 October 2005) ügyben nyitva maradt. A *Pfeifer* ügyben (35. bekezdés) azonban a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a személy jóhírneve még abban az esetben is a személy személyes identitásának és pszichológiai integritásának a részét képezi, ha a személyt nyilvános vita során éri bírálat, ezért a jóhírnév is a „magánélet” hatálya alá esik, így arra a 8. Cikk alkalmazandó.

5. Ugyanez a megközelítés jelent meg a *Petrina v. Romania* (no. 78060/01, judgment of 14 October 2008, §§ 28-29) ügyben nemrég hozott ítéletben is, amelyre a többség nem hivatkozik, de amelyben a Bíróság megerősítette, hogy az Egyezmény 8. Cikke a személy jóhírnevét a személy magánéletének integráns részeként védi.

Ezért úgy vélem, hogy a jelen ítélet 22. bekezdésében foglalt kérdés felvetése a fentiekben kifejtettek miatt nem szükséges. Továbbá, nem értek egyet a többségnek a 23. bekezdésben foglalt azon álláspontjával, hogy az esetjog a személy jóhírnevét csak szórványosan, főként olyan esetekben tekintette önálló jognak, amikor a tényállítások súlyosak voltak. Véleményem szerint a Bíróság általam fent idézett ítélkezési gyakorlatából egyértelmű, hogy a személy jóhírneve a „magánélet” hatálya alá esik, és a 8. Cikk szerinti védelmet nem csupán szórványosan vonja maga után, hanem minden olyan esetben, amikor a konkrét ügy körülményei azt indokoltá teszik.

6. Nem vagyok biztos abban, hogy a jelen ítélet 23. bekezdésében az *Armonienė v. Lithuania* (no. 36919/02, 25 November 2008) ügyre történő hivatkozás szükséges, azon egyszerű oknál fogva, hogy – a *Biriuk v.*

Lithuania (no. 23373/03, 25 November 2008) ügghöz hasonlóan – azon ügy kérelmezője a kifogásolt közzététellel összefüggésben nem a jóhírnév vagy más, jóhírnévvel kapcsolatos aspektus elvesztését panaszolta. Armonienė asszony azért panaszolta a 8. Cikk alapján a magánszféra megsértését (általánosságban), mert az Állam nem biztosította családja számára a magánélet tiszteletben tartásához való jogot, amikor nevetséges összegű nem vagyoni kártérítést ítélt meg néhai férje számára, holott a hazai hatóságok megállapították, hogy a *Lietuvos Rytas* c. újság súlyosan megsértette férje magánszféráját. Ezért az a kérelem nem a jóhírnév kérdését érintette, hanem egy jogszabályban meghatározott felső összeghatárt panaszolt, amely nagyon alacsony összegre korlátozta az elnyerhető kártérítést.

7. Végül, arra figyelemmel, hogy véleményem szerint a Bíróság ítélezési gyakorlata nem elég egyértelmű annak a kérdésnek a megválaszolásához, hogy a „magánélet” fogalmának részét képező, és az Egyezmény 8. Cikke alapján (ítélkezési gyakorlatunk szerint egyértelműen) védett jóhírnév önálló aspektusként védett-e, vagy pedig a személyes integritástól megkülönböztetett személyes identitás védelme terjed ki rá (amint azt a többség a fenti 22. és 23. bekezdésben javasolja), a kérdést jelenleg nyitva kellene hagyni, és – véleményem szerint – a jövőben gondosan meg kell azt vizsgálni.